

kisvárdai lapok

35. évfolyam 1. szám - 2023. június 24. szombat

ROBERT ICKE: A DOKTOR

Temesvári Csiky Gergely Állami Magyar Színház

Rendező: Andrei Șerban

Ruth Wolff szerepében B. Fülöp Erzsébet

**Magyar
színházak
35. Kisvárdai
fesztiválja**
2023. június 23 - július 1.

„Az előítéletekre épülő narratívák világát éljük. Ez azt jelenti, hogy századunkra megszűnt mindenfajta bizonyosság (még az érzete is), és legfőképpen értelmezésekre támaszkodunk. Ma már az ítékezés nem a bíróságon, vagy nem a jogrendszerben történik (erre Icke jól tapintott rá), sőt, sokszor még köszönőviszonyban sincs a társadalmi megítélés a bírósággal. Ma a médiában zajlanak le a „tárgyalások”. Elég egy-két sértődött, vagy egyszerűen csak rosszindulatú ember ahhoz, hogy valakiről a valóságtól teljesen eltérő kép alakuljon ki a médiában, illetve a még „vadabb” közösségi médiában, ahol kiragadott szavak, szándékosan rossz hatású képkivágások, teljesen félreértelmezett mondatok nyomán komplett hadjáratok indulnak el, amelyek alkalmassak az illető teljes lejáratására, rosszabb esetben tönkretételére. Napjaink boszorkányüldözéseihez sokszor még látszólagos bizonyítékok sem keltenek, bőven elég az, hogy az általunk kedvelt szekértáborban mi az irányadó vélemény, amelynek mentén felmagasztalnak, avagy sárba tipornak a szekérkövetők. Az ismeretek, a tények és személyes tapasztalás teljes hiányában ítélik a „köz” koncepciókról, szakmai hozzáértésről, netán magáról az emberről.”

Ungvári Judit

Tisztelt Színházértő és Színházkedvelő Közönség!

Immáron a Magyar Színházak XXXV. Kisvárdai Fesztiválján köszönhetem Önöket. Különösen nagy öröm, hogy idén is részesei lehetünk ennek a nagyszerű kulturális programfolyamnak, hiszen sok aggodalom, bizonytalanság és reménykedés előzte meg azt a felemelő pillanatot, amikor eldőlt, hogy nem szakad meg az 1989 óta tartó sorozat folytonossága. Ilyen előzmények után talán még őszintébben tudjuk majd ünnepelni a ránk váró számtalan művészi alakítást.

Peter Brook neves angol színházi rendező szerint: „A színház mindenekelőtt az élet. Ez az elengedhetetlen kiindulási pont, és igazából csak az érdekelhet bennünket, ami az élet része, a szó lehető legtágabb értelmé-

ben. A színház az élet. Ugyanakkor nem mondhatjuk azt, hogy nincs különbség az élet és a színház között.”

Nos, amilyen viharos időket manapság élünk, talán nagyobb szükségünk van erre a bizonyos különbségre, mint valaha. Arra, hogy a látható valóság fölé emelkedve a láthatatlanba is bepillanthassunk, át- és újraértékelve a bennünket olykor egészen fenyegetően körülvevő világot. Arra, hogy előadásról előadásra előttünk is meglevegedjen az a csoda, amelyre gyakran éppen egyszerűsége és igazsága miatt tudunk rácsodálkozni. Ez a színházi alakítás varázsa, amelyről Peter Brook a következőképpen fogalmaz:

„Egy ember mozdulatlanul áll a színpadon, és magára vonja a fi-

gyelmünket. A másoknak nem sikerül ugyanez. Nekem csak ez a különbség számít. Mi ez a különbség? Mit jelent kémiailag, pszichikailag, fizikailag? A sztár kézjegyet? Egyéniséget? Nem. Ez így túl egyszerű lenne. Nem ez a válasz. Nem tudom, mi a válasz. De azt tudom, hogy itt, az előbbi kérdésre adott válaszban találhatjuk meg egész művésztünk kiindulópontját.”.

Tisztelt Közönség! Ezekkel a gondolatokkal kívánok Önöknek szép és emlékezetes élményeket erre a jubileumi fesztiválra, továbbá minden kedves vendégünknek örömteli, tartalmas időtöltést városunkban.

Leleszi Tibor
polgármester, Kisvárdai

Ábránd és varázslat

Nem mindig fenéig tejfel. Olykor reggelente egy-egy duplahabos cappuccino ihletében kell szinte áltatnom magamat, hogy majd a munkatársaim körében sugározhassem a reményt: menni fog, hajrá!

Pedig akkor a bizakodókéhoz méltatlan a valódi kedélyem éppen. Néhány felvilágosult királyunk és kormányzónk hivatali idejét leszámítva, ezeréves hagyományunk, hogy nyereg alatt puhítjuk a művészetet – gondolom, ha éppen megélhetési hazafiak beszűkült művészetfogalma, értékrendje hergel, vagy giccscsajongó kamarások és pszichokrata bölcselők tetszetős szekvenciái ámítanak a hatékony esztétikum tárgyában. Pénzügyi és széptani ábrándnak látszik olykor, véghez vinni egy fesztivált.

Mégis, Nyakó Béla igazgató úr megbízásából, járom szorgosan a Kárpát-medencét, hívom meg mindenfelől a fesztiválrangúnak érzett előadásokat. Éberséggel és résen léttel vértezett fel munkámhoz a Teremtő. Éber voltam, amikor más városokba akarták csempészni kezeim közül a fesztivált, résen, amikor lezárták a koronavírus járvány miatt az országhatárokat, de muszáj volt utaznom, mert íratlan szabályunk, hogy ide csak személyes megtekintés alapján kerülhet előadás.

Teljes értékű programot tudtunk nyújtani mindkét járványévben. Tavaly azonban megriadtam, azt mondtam, a háború alattomosabb vírus a Covidnál. Igazam lett, idén több kellett a puszta éberségnél vagy a résen létnél. Nem is több: valami más.

Balogh Tibor, a fesztivál művészeti tanácsadója
Fotó: Máthé András

Varázslat.

Köszönet! Azért, hogy az oltalmunk alatt dolgozó beregszásziak felléphetnek A helység kalapácsával, hogy újra láthatjuk Kisvárdán a temesváriakat, hogy felfedezték fesztiválunkat a színház-egyetemisták. Legyenek szép napjaink!

Balogh Tibor

Narratívák háborúja

Döbbenetes kórképet ad mai világunkról Robert Icke A doktor című műve a temesvári Csiky Gergely Állami Magyar Színház előadásában, a világhírű román alkotó Andrei Șerban rendezésében. Az előadás az identitásbeli, faji, vallási, szexuális hovatartozási kérdések aktuális jelenségeinek tart görbe tükröt, igencsak elgondolkoztató módon, hiszen az előítéleteknek éppúgy „odamond”, mint az ezekkel szembenálló woke-kultúrának.

A még fiatalnak mondható angol drámaíró és rendező, Robert Icke különös érzékkel nyúl a klaszikusokhoz, több sikeres adaptációval is büszkélkedhet. A doktor előképe Arthur Schnitzler 1912-es, Bernhardi professzor című drámája, amit az író rendkívül ügyesen írt át a mai korjelenségekre. A produkciót először 2019. augusztus 10-én mutatták be az Icke vezette londoni Almeida Színházban, így Andrei Șerban egészen friss anyaghoz nyúlt, amikor a temesvári előadást készítette. A magyar nyelvű ősbemutatóba a román világnagyság minden bizonnyal saját tapasztalatait is beledolgozta, hiszen több évtizedes amerikai munkája után, 2019 végén a Columbia Egyetemen betöltött pozíciójáról éppen a politikai korrektség „túltolása” miatt mondott le, és tért haza Romániába. A temesvári produkció nagyszerűre sikeredett. Șerban stilisztikai bravúrja, hogy még ebben a nyilvánvalóan realista darabban is tudott játszani a stílusokkal: a szinte sitcom-jellegű játékmódból és jelenetekből észrevétlenül megyünk át a kőkemény drámába. A színészek hajszálpontosan kidolgozott karaktereket hoznak, világos motivációkkal és megszólalásokkal. A legnagyobb feladat kétségtelenül a főszereplőé, az általam látott verzióban B. Fülöp Erzsébet alakította Ruth Wolff szerepét, egészen megrendítően.

A temesvári előadás számos ponton készletelt elgondolkodásra, akár önvizsgálatra is a nézőt. Az előítéletekre épülő narratívák világát éljük. Ez azt jelenti, hogy századunkra megszűnt mindenfajta bizonyosság (még az érzete is), és legfőképpen értelmezésekre támaszkodunk. Ma már az ítékezés nem a bíróságon, vagy nem a jogrendszerben történik (erre Icke jól tapintott rá), sőt, sokszor még köszönőviszonyban sincs a társadalmi megítélés a bírósággal. Ma a médiában zajlanak le a „tárgyalások”. Elég egy-két sértődött, vagy egyszerűen csak rosszindulatú ember ahhoz, hogy valakiről a valóságtól teljesen eltérő kép alakuljon ki a médiában, illetve a még „vadabb” közösségi médiában, ahol kiragadott szavak, szándékosan rossz hatású képkiadvások, teljesen félreértelmezett mondatok nyomán komplett hadjáratok indulnak el, amelyek alkalmasak az illető teljes lejáratására, rosszabb esetben tönkretételére. Napjaink boszorkányüldözéseire sokszor még látszólagos bizonyítékok sem kellenek, bőven elég az, hogy az általunk kedvelt szakértőben mi az irányadó vélemény, amelynek mentén felmagasztalnak, avagy sárba tipornak a szakértőket. Az ismeretek, a tények és személyes tapasztalás teljes hiányában ítélik a „köz” koncepciókról, szakmai hozzáértésről, netán magáról az emberről. Ráadásul súlytalanul, következmények

nélkül, hiszen egy általam nem ismert személyről formált sarkos véleményem legfeljebb nekem fáj, nekem nincs érintettségem benne. Tehát túl könnyen, minden eddiginél könnyebben ítélek. Ezt hozta a 21. század. Szokták mondani, hogy az előítéletek legjobb ellenszere a megismerés, nos, ez a fázis marad ki rendre manapság. Az előadás egyik legdöbbenetesebb jelenete, amikor az alapkonfliktus két szereplője üldögél egymás mellett, és kimondják, mindketten megértik a másikat, hiszen azt kellett cselekedniük, amit tettek. Csakhogy itt már késő, közben életek mentek tönkre. Mi viszont még megtehetjük a napi vitáinkban, vagy a véleményformálásaink előtt, hogy felteszünk magunknak szimpla kérdéseket, például, hogy miért is tett vagy mondott valaki valamit. Megtehetjük azt is, hogy kicsit jobban utánajárunk egy-egy jelenségnek, indítéknak, személynek, mielőtt ítélek róla. Ez, bizony, rajtunk múlik. Hogy ennek a most felállított kórképnek kicsit ellentmondjunk, ha még lehetséges...

Ungvári Judit

(Ez a cikk a Nemzeti Színház nemzetközi színházi találkozóján, a MITEM-en bemutatott előadásról készült, annak rövidített változata. Az eredeti írás a mitem.hu oldalon olvasható.)

Címkézés nélkül élni

Nehéz, de nagy színészi kihívást jelentő feladatot hozott B. Fülöp Erzsébetnek A doktor főszerepe. A színésznő vendégként játszik a temesvári Csiky Gergely Állami Magyar Színház előadásában. Először arról kérdeztük, találkozott-e már színészként Andrei Şerbannal korábban.

- Nem volt alkalmam ezt megelőzően Andrei Şerbannal együtt dolgozni, de mindig szerettem volna. Amikor a Ványa bácsit rendezte Kolozsváron, elkérdeztem az igazgatóságtól, hogy részt vehessek a nyilvános próbáin. Meghatározóak voltak számomra az előadásai. még egyetemistaként láttam a trilógiáját Maia Morgensternnel, nagy kihívás volt ezután a színművészetire járnom, annyira magas színvonalúnak tartottam, amit láttam. Nagyon szeretem általában is a román rendezőket, mert különleges munkamódszerük és látásmódjuk van. Újabban Radu Afrimmal szeretek nagyon dolgozni, Vlad Mugurral volt egy nagyon szép munkám, Anca Braduval, Cristi Popescuval, Andrea Vulpéval. Ez a munka is rögtön nagyon izgalmasnak ígérkezett, amikor Balázs Attila felhívott, hogy elvállalnám-e a szerepet. Nem gondolkodtam sokat rajta.

- Milyen az ő módszere? Hogyan zajlott a közös munka?

- Nagyon jól érzékeli és vezeti a színészeit. Ebben az esetben is nagyszerű volt, ahogyan ráhangolódott a színészekre. Mivel itt viszonylag szűk térben dolgoztunk, fontosabb volt a szöveg, mint a mozgás, ezért azt kérte, hogy úgy dolgozzunk, mintha hangjátékot készítenénk. Nagyon erős hangkarakterek vannak ebben az előadásban. Gyakorlatilag akkor is meg le-

hetne érteni, ha valaki nem látná, mi történik a színpadon. Nagy figyelmet szentelt a hangsúlyoknak, a jelentéseknek, ezeket nagyon pontosan meghatározta. Hatalmas munka volt ez, hogy hogyan kódoljuk a szövegben a szereplők céljait, hogyan érzékeltesük a viszonyokat. Hihetetlen ritmusérzéke van a Mesternek, pontosan érezte a zenéjét az előadásnak, de a szövegek ritmikáját is.

- Milyen volt a darabbal való találkozás, ismerkedés?

- Nagyon erős hatást tett rám a szöveg, amikor először olvastam. Negyven fölött, sajnos, csak ritkán találkozok a színésznő egy igazán jó szereppel. Azonnal elkezdtem értelmezni, elemezni, de próbáltam leállítani magam, hiszen van olyan rendező, aki nem szereti az előre gyártott koncepciókat. Intuitíven mégis megfogott ennek a figurának az autoritása, ugyanakkor a nagymértékű kiszolgáltatottsága. A saját szakmai életemből is tudtam meríteni, és ezért nagyon is személyessé vált ez a találkozásom a darabbal, illetve a szereppel. Nagyon szerettem ezzel a figurával dolgozni. Nekem sem jöttek könnyen a főszerepek, voltak olyan évek, amikor egyáltalán nem kaptam szerepet. Ugyanakkor megedzetek az ilyen helyzetek, és ezeket az élményeimet is igyekeztem ebbe a szerepbe beépíteni.

- Mi volt ebben a szerepben a legnehezebb feladat?

- Megtalálni a negatív árnyalatát is ennek a doktornőnek. Kérte is a rendező, hogy foglalkozzak ezzel, hiszen ez a nő nagyon merev, szoborszerű, nem megalkuvó, ebből következően arrogáns is. Leépíti maga körül az embereket, mert annyira csak a szakmájával foglalkozik. Ilyenre

B. Fülöp Erzsébet

még nem is emlékszem, de a tükör előtt próbáltam, hogyan tűnhetek rosszindulatúbbnak...

- Robert Icke műve nagyon erősen reflektál a jelenkorra, annak több visszás jelenségére is, például a közösségi médiára, vagy a woke-kultúrára. Ön szerint mi a legfontosabb üzenete ennek az előadásnak?

- A tehetetlenség érzete azért ott van az emberben az előadás láttán, ezt többen visszajelezték már nekem. De, ha rá tudjuk venni a nézőt, hogy legalább három óráig ne ítélkezzen, az nagyon jó. Hiszen maga a főszereplő, Ruth Wolff is elfogad mindenkit olyannak, amilyen. Nem akar senkit sem megváltoztatni, kizárólag a szakmáját akarja művelni. Nagyon nehéz ítélkezésmentesen élni, hogy ne címkézzük fel egymást, ezért fontos szerintem, hogy ez az üzenet eljusson a nézőkhöz. A Mester azt is mondta, hogy bármi történjen velünk, hallgatnunk kell a lelkiismeretünkre, ez szintén nagyon fontos gondolata a darabnak. Mint ahogy nagyon fontos pillanata az előadásnak, amikor a pap és a doktornő leülnek, és megbeszélik a dolgokat, rájönnek, hogy meg tudják érteni egymást. Azt hiszem, ez is egy szép üzenet.

A társkeresés ördögi köre

Gyórfi Kata Love me Tinder című darabja nyomán készült a kézdivásárhelyi Udvarter Teátrum Love me című előadása Tóth Árpád rendezésében. Az alkotók a párkeresés témáját járják körül, mely manapság, az egyre inkább online térben történő mindennapi kommunikáció korában, a látszat és valóság ellentmondásainak szövevényében egyre komolyabb kihívás elé állítja a fiatalokat. Nemcsak a téma, az előadás is mai, megszólítja a nézőt, de nem tola- kodó, két fiatal színész nagyszerű érettségi bizonyítványa.

Mindenekelőtt talán azzal hívja fel magára a figyelmet a produkció, hogy rendkívül változatos: a szereplők – Pascu Tamara és Barti Lehel András – különböző jellegű szövegeket adnak elő, drámaid és humorosat egyaránt, ezenkívül táncolnak, énekelnek, több olda- lukat is megmutatják az előadás- ban. Mintha egyetemi műhely- gyakorlat-sorozatot látnánk, amiben van némi igazság, hisz a rendező szerint a társulatvezető azt kérte tőle, hogy adjon játékle- hetőséget az Udvarter Teátrum két új színészének, akik csak idén ősszel fejezik be a mesteri kép- zést. Az előadás azonban messze túlmutat ezen a szándékon, a szí- nészek játékoságán túl egy átfogó és meglehetősen kilátástal- an képet láthat a néző a fiatal nemzedék kapcsolatteremtési gyakorlatáról és lehetőségeiről.

Rengeteg előadásban, filmben feldolgozták már ezt a témát, melyek általában úgy készülnek, hogy kivetített feliratokkal jelzik az online párbeszédet, és azok egészen más valóságot mutatnak, mint amit a szereplők eljátszanak, így teremtve meg a feszültséget a virtuális és valóságos világ között. A vetítővásznat látva itt is erre számítnak, ezért meglepő és ör- vendetes, hogy az előadás más eszközöket használ, színészi já-

tékkaal teremti meg az online kapcsolatot is. A szereplők me- sélnék magányos életükről, és mesélnek arról is, amit egymás- sal online kommunikálnak, mi- közben nyilván az érzelmeiket is felfedik előttünk szavakban és já- tékban egyaránt. Mi több, el is játszanak egy online párbeszé- det, ahol a két világ közötti el- lentmondások és az ebből fakadó érzelmi zűrzavar talán még szembetűnőbb, mint a nar- rációban.

Játékoságot színlelt a magány, a társ utáni kétségbeesett vágy, a társkereső életforma kilátástal- ansága, de időnként átszakad a gát. Mély és átható erejű a gitár- kísérettel előadott vallomás, em- lékezetes a jelenet, ahol kitör az „együtt” vágya. Valójában ezért tesznek mindent, ezért mennék bele bármilyen kapcsolatba a ko- passzal, a fehér ingessel, a kék szeművel... Ahogy egyre jobban megismerjük a szereplőket, egyre reménytelenebbnek érez- zük az életüket, mintha a vágyaik egyre mélyebbre süllyednének a magányos hétköznapok mocsá- rába. Időnként jobb napok kö- vetkeznek, de csak azért, hogy utána még intenzívebbé váljon az a bizonyos érzés, amit nem is lehet pontosan megfogalmazni. Mert a „magány” szó nem tükrö- zi pontosan azt az ürességet, ami felsejlik néha ebben a lehetetlen állapotban. Mintha hiányozna az ember a saját életéből – jegyzi meg találóan a fiú.

Hogy a társulat szempontjából eredményesnek számít-e Tóth Árpád kézdivásárhelyi rendezé- se, nem tudhatjuk, de a néző nem panaszkodhat: égetően ak- tuális problémával szembesült egy biztos lábakon álló, színész- központú produkcióban. Nyoma sem volt ebben az előadásban a körmönfont kísérletezésnek, a fiatal rendezők bizonyítási vá-

gyának, inkább az erős koncepci- ót éreztük benne. Kreatívak voltak az alkotók, de csak annyit haraptak a témából, amennyit maradéktalanul fel tudtak dol- gozni.

Sokunk életében voltak már ha- sonló pillanatok, így nemcsak értjük, de érezzük is a problé- má, átélhetjük újra azt a furcsa érzést, hogy bárhogy is alakul az életünk, minden értelmét veszti, ha nincs, akivel megosz- tanánk örömeinket, bánatunkat. Valójában tehát rólunk szól az előadás, a társas lény elmagá- nyosodásáról a virtuális kom- munikáció végtelen lehetősége- inkorában. Mert a virtuális kommunikáció a valódi kapcso- latok leépülése felé vezet, a vir- tuális világban élő ember valójá- ban rendkívül magányos. Az online társkereső szolgáltatások pedig csak fokozzák ezt a ma- gányt, mert egyre jobban meg- nehezítik a valóságos kapcso- latok kialakulását. A társkeresés ördögi köre ez ebben az örült iramban digitalizálódó világban.

(A fenti írás a Háromszék c. szé- kelyföldi lap internetes oldalán olvasható cikk rövidített, szer- kesztett változata. Szerző: Nagy B. Sándor. Megjelent: 2022. áp- rilis 5., kedd)

Szeress online!

Lehetséges-e valódi párkapcsolatra lelni az online társkereső felületek segítségével? Mennyire őszinték az ott leírt mondatok és megosztott tartalmak? Elegendő-e néhány emoji, vagy applikációval retusált fénykép, hogy elinduljon két ember között az őszinte párbeszéd? A kézdivásárhelyi Udvarter Teátrum Love Me Me című produkciója Györfi Kata Love me Tinder című drámája nyomán készült, de az alkotók Garaczi László, Falussy Lilla és Maya Angelou műveit is felhasználták. Tóth Árpáddal, az előadás rendezőjével beszélgettem.

- *Miért éppen az online társkeresés témáját választottad új rendezésed alapjául?*

T. Á.: Nem hiszek a színház interpretációs jellegében, éppen ezért csak akkor rendezek meg egy előadást, ha úgy érzem: közöm van hozzá. Elkerülhetetlen a személyes indikáció, hiszen a színház mások mellett ettől is a gondolatok kifejezésének terepe és alkotó művészet. Ilyenkor azt érzem, hogy megfelelő kommunikációs teret tudok kialakítani az alkotó társaimmal, a játzókkal és a nézőkkel együtt, és így volt ez a Love Me esetében is. Az ember társas lény, és érdekel, hogy miért bújnak sokan az internetes társkereső programok mögé ahelyett, hogy szemtől szemben ismerkednének. Az is foglalkoztat, hogy mi történik a lelkük mélyén, amikor előszóban képtelenek beszélgetést kezdeményezni és ennek áthidalására az internetet hívják segítségül.

- *Pedig mindez már a fiatalabb generáció életének szerves részévé vált. Problémának érzed, hogy így van?*

T. Á.: Úgy gondolom, hogy számos görcs, frusztráció és kisebbségi érzés lapulhat emögött, ilyen értelemben igen. Fölmerülhet az a kérdés is, hogy vajon az egyénnek önmagáról a másik felé mutatott képe mennyiben fedi a valóságot? Nem beszélve arról, hogy mindez számos veszélyt hordozhat magában, és nem csupán az ismerkedés terén. Gondoljunk csak bele, hogy vannak, akik a virtuális térben megélteket valóságként értékelhetik, bár az nem a lényük része. Az emberi agy varázslatos, de igazán aljas szerv is egyben, mert képes rá, hogy átverje őket. Ha nem figyelnek, lassan elhiszik, hogy amit az okostelefon, vagy a laptop előtt megélnék, az mind igaz és a való életben sem tudnak szabadulni az online tér hatásaitól.

- *Az előadás két szereplője, a Lány (Pascu Tamara) és a Fiú (Barti Lehel András) mindketten fiatalok. Szerinted ez a korosztály fokozottan érintett?*

T. Á.: Az idősebbek még megélték a gyakori, nagy családi beszélgetéseket, ők inkább eszközként használják az online kommunikációs lehetőségeket, például azért, mert a gyermekük külföldön tanul, vagy dolgozik és így tudnak vele kapcsolatba lépni. A 20-as és 30-as generációnál viszont azt látom, hogy végtelenül, mérhetetlenül magányosak és nehezen osztják meg az érzéseiket másokkal. Talán ez is szerepet játszik abban, hogy éppen erre a pót-cselekvésre van szükségük.

- *Az előadás egyfajta ösztéművészeti látásmód felé mutat, mégis mintha a szereplők legbensőbb gondolatait és érzelmeit helyezné inkább előtérbe.*

Tóth Árpád

T. Á.: A zenét jegyző Ila Gáborral, valamint Esti Norberttel, aki a filmes elemekért felel és a mozgást megkoreografáló Ruszuly Ervinnel együtt az volt a célunk, hogy a közönség figyelmét ne vigye el valamiféle hatásvadász színházi forma és látványvilág. Éppen ezért – bár a szöveg, a mozgás, zene és film egysége jellemzi az előadást – végtelenül emberközeli esztétikát fogalmaztunk meg, aminek része a humor, az irónia és az interakció is. Ez a színházi közeg képes arra, hogy nyitottá tegye a nézőket a téma és a darab iránt.

- *Ezek szerint a közönség a szereplőkkel együtt utazik valamilyen több mint egy órán keresztül, a társkeresés rögzített útjain?*

T. Á.: Abszolút! Rögtön magukéknak érzik azokat a kérdéseket, amelyeket felteszünk önmagunknak és természetesen nekik, vagyis a nézőknek. Azonnal rácsatlakoznak a színpadi történésekre.

- *Ami a személyes kapcsolatteremtést illeti, akkor talán még sincs minden veszve?...*

T. Á.: Nagyon bízom benne...

Mai program

10:00 – A „hiteles” színpadi akció keretei

Bélai Marcel és Kozma Gábor Viktor workshopja

Helye: KVMK emeleti tárgyaló

11:00 – Szakmai Klub (beszélgetés az előadásokról)

Moderátor: Mészáros Katalin

A doktor: Gulyás Gábor, Urbán András**Love me:** Gyürky Katalin, Selmeczi Bea

Helye: KVMK VI. oktatóterem

13:00 – Villám-workshop kritikusi mesterkurzus

Vezeti: Szabó Réka

Helye: KVMK VI. oktatóterem

16:00 – Megnyitó ünnepség

Ivan Viripajev: Részegek

(versenyprogram) (3h 15' egy szünettel; 18+) R.: Radu Afrim

Marosvásárhelyi Nemzeti Színház

Tompa Miklós Társulat

Helye: KVMK színházterme

21.00 – **William Shakespeare: Szent-ivánéji álom** (versenyprogram)

(3h egy szünettel) R.: Matusek Attila m.v. Kassai Thália Színház

Helye: Zsinagóga

21.00 – **Göttinger Pál: A nulladik perc**

(1h 45' egyben) R.: Göttinger Pál

Az Orlai Produkció előadása

Bővebben: www.kisvarda.szh.hu

LUXURIA - Barcelona Flamenco Ballet előadása

kisvárdai lapok

A Magyar Színházak 35. Kisvárdai Fesztiváljának napilapja

Szerkesztő:

Ungvári Judit

Segédszerkesztő:

Ungvári Judit, Ráthonyi Sára

Munkatárs:

Both Gréta

Fotók:

Tugya Vilmos, Ráthonyi Sára

Nyomdai előkészítés:

Kóczon Nikoletta

Nyomdai kivitelezés:

Imi Print Nyomda

Felelős kiadó: Nyakó Béla

ISSN 1587-8325

www.kisvarda.szh.hu

A Magyar Színházak 35. Kisvárdai Fesztiváljának támogatói:

